

# ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΨΕΥΔΕΝΩΣΙΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ - ΜΟΝΟΦΥΣΙΤΙΣΜΟΥ

ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΑΡΧΙΜ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΑΛΥΒΑ

## Α. Η ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΕΝΩΤΙΚΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ

### 1. *Ὁ Δεκάλογος τῆς Β' Κοινῆς Δηλώσεως:*

Ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς νεοεποχίτικης οἰκουμενιστικῆς γραμμῆς τῆς συνενώσεως τῶν θρησκευτῶν εἰς μίαν **οἰκουμενικὴν - παγκοσμίαν ψευδοθρησκείαν** ἐντάσσεται καὶ ἡ προσπάθεια συνενώσεως τῶν ψευδοχριστιανισμῶν καὶ ψευδοεκκλησιῶν. Κανείς ὅμως δέν ἐφαντάζεται ὅτι ἡ συγκρηπιστικὴ αὐτὴ ἔνωση -βαυλωνιακὴ σύγχυσις- θά εὔρισκε πρόθυμον καὶ τὴν Ὁρθοδοξίαν. Εἶναι δυνατόν ἡ Ὁρθοδοξία νά διαπραγματεύεται ἔνωσίν της μέ αἵρεσιν μονοφυσιτισμοῦ ἄνευ ἐπιστροφῆς εἰς τὴν ἀλήθειαν τῶν πλανηθέντων; Καὶ ὅμως ἐποχὴ σύγχυσεως καὶ ὑποβαθμίσεως τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁρθόδοξοι ἐκπρόσωποι **μετωνόμασαν τὴν αἵρεσιν εἰς Ὁρθοδοξίαν** καὶ τοὺς αἰρετικούς μονοφυσίτας εἰς «Ἀνατολικούς Ὁρθοδόξους» καὶ ὑπέγραψαν τὴν 28ην Σεπτεμβρίου 1990 ἐνωτικὸν κείμενον. Ἴδου ὁ Δεκάλογος τῆς Β' Κοινῆς Δηλώσεως κατὰ πιστὴν μετάφρασιν ἀπὸ τὴν Ἀγγλικήν:

«...

1. Οἱ δύο οἰκογένειες συμφωνοῦν σπὴν καταδίκη τῆς Εὐτυχιανικῆς αἵρέσεως. Οἱ δύο οἰκογένειες ὁμολογοῦν ὅτι ὁ Λόγος, τὸ δεύτερον πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὁ μονογενὴς παρὰ τοῦ Πατρὸς πρό τῶν αἰώνων καὶ ὁμοούσιος μέ Αὐτόν ἐνσαρκώθη καὶ ἐγεννήθη ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας τῆς Θεοτόκου. Κατὰ πάντα ὁμοούσιος μέ ἡμᾶς, τέλειος ἄνθρωπος μέ ψυχὴ, σῶμα καὶ νοῦν ἐσταυρώθη, ἀπέθανε, ἐνταφιάσθη καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν τὴν τρίτην ἡμέραν καὶ ἀνελήφθη στὸν ἐπουράνιον Πατέρα, ὅπου κάθεται ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς ὡς Κύριος πάσης Κτίσεως. Κατὰ τὴν Πεντηκοστὴν διὰ τῆς ἐλευσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐφάνερωσε τὴν Ἐκκλησίαν ὡς τὸ Σῶμα του. Προσοδοκῶμεν τὴν ἔλευσίν Του πάλιν εἰς τὴν πληρότητα τῆς δόξης Του σύμφωνα μέ τίς Γραφές.

2. Οἱ δύο οἰκογένειες καταδικάζουν τὴν Νεστοριανικὴν αἵρεσιν καὶ τὸν κρυπτονεστοριανισμόν τοῦ θεοδωρήτου Κύρου. Συμφωνοῦν ὅτι δέν ἀρκεῖ ἀπλῶς νά ὁμολογήσουμε ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ὁμοούσιος καὶ μέ τὸν Πατέρα καὶ μέ ἡμᾶς, κατὰ φύσιν Θεός καὶ κατὰ φύσιν ἄνθρωπος. Εἶναι ἀναγκαῖο νά βεβαιώσουμε καὶ ὅτι ὁ Λόγος, ὁ ὁποῖος εἶναι κατὰ φύσιν θεός, ἔγινε κατὰ φύσιν ἄνθρωπος διὰ τῆς ἐνσαρκώσεώς Του, ὅταν ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου.

3. Οἱ δύο οἰκογένειες συμφωνοῦν ὅτι ἡ ὑπόστασις τοῦ Λόγου ἔγινε σύνθετος διὰ τῆς ἐνώσεως τῆς θείας ἄκτιστης φύσεως Αὐτοῦ καὶ τῆς φυσικῆς αὐτῆς θελήσεως καὶ ἐνεργείας (τὴν ὁποίαν ἔχει κοινὴν μέ τὸν Πατέρα καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα), μετὰ τῆς κτιστῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, τὴν ὁποία προσέλαβε καὶ ὠκειοποίησε κατὰ τὴν ἐνανθρώπησιν, μαζί μέ τὴν φυσικὴν της θέλησιν καὶ ἐνεργείαν.

4. Οἱ δύο οἰκογένειες συμφωνοῦν ὅτι οἱ φύσεις ἐνώθηκαν ὑποστατικῶς καὶ φυσικῶς μετὰ τῶν ἰδίων ἐνεργειῶν καὶ θελήσεων αὐτῶν ἀσυχχῶτως, ἀτρέπτως, ἀδιαιρέτως, ἀχωρίστως καὶ ὅτι διακρίνονται **«τῇ θεωρίᾳ μόνῃ»**.

5. Οἱ δύο οἰκογένειες συμφωνοῦν ὅτι ὁ θέλων καὶ ἐνεργῶν εἶναι πάντοτε ἡ μία Ὑπόστασις τοῦ Λόγου σεσαρκωμένη.

6. Οί δύο οικογένειες συμφωνούν εις τήν ἀπόρριψιν τῶν ἐρμηνειῶν τῶν Συνόδων πού δέν συμφωνοῦν πλήρως μέ τόν ὄρον τῆς Τρίτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί τήν ἐπιστολή (433) τοῦ Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας πρὸς τόν Ἰωάννην Ἀντιοχείας.

7. Οἱ Ὁρθόδοξοι συμφωνοῦν ὅτι οἱ Ἀνατολικοὶ Ὁρθόδοξοι θά συνεχίσουν νά χρησιμοποιοῦν τήν Παραδοσιακὴν Κυρίλλειον ὀρολογία «μία φύσις τοῦ Θεοῦ Λόγου σεσαρκωμένη», ἐφ' ὅσον δι' αὐτῆς ἐννοοῦν τήν διπλὴν ὁμοουσιότητα τοῦ Λόγου, τήν ὁποίαν ἠρνεῖτο ὁ Εὐτυχῆς. Οἱ Ἀνατολικοὶ Ὁρθόδοξοι συμφωνοῦν ὅτι οἱ Ὁρθόδοξοι δικαίως χρησιμοποιοῦν τήν διατύπωσιν δύο φύσεις, ἀφοῦ δέχονται τήν διάκρισιν «τῆ θεωρία μόνη». Τήν ὀρθήν ἐννοιαν τῆς τοιαύτης χρήσεως ἐκθέτει ὁ ἅγιος Κύριλλος εἰς τήν πρὸς τόν Ἰωάννην Ἀντιοχείας Ἐπιστολήν του καί εἰς τὰς ἐπιστολάς πρὸς τόν Ἀκάκιον Μελιτινῆς (PG 77, 184-201), τόν Εὐλόγιον (PG 77, 224-228) καί τόν Σούκενσον (PG 77, 228-249).

8. Οἱ δύο οικογένειες ἀποδέχονται τίς τρεῖς πρῶτες Οἰκουμενικῆς Συνόδους, οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν τήν κοινήν μας κληρονομιά. Σχετικά μέ τίς τέσσερες μεταγενέστερες Συνόδους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, οἱ Ὁρθόδοξοι δηλώνουν ὅτι δι' αὐτούς τὰ ἀνωτέρω σημεῖα 1-7 εἶναι οἱ διδασκαλίαι καί τῶν μεταγενεστέρων τεσσάρων Συνόδων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Καί οἱ Ἀνατολικοὶ Ὁρθόδοξοι θεωροῦν τήν δῆλωσιν αὐτήν ὡς ἐρμηνεία τῶν Ὁρθοδόξων. Μέ τήν ἀλληλοκατανόησιν αὐτήν οἱ Ἀνατολικοὶ Ὁρθόδοξοι ἀνταπροκρίνονται εἰς τήν αὐτήν θετικῶς.

Σχετικά μέ τήν διδασκαλία τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας οἱ Ἀνατολικοὶ Ὁρθόδοξοι συμφωνοῦν ὅτι ἡ θεολογία καί ἡ πρᾶξις τῆς προσκυνήσεως τῶν Εἰκόνων, πού ἐθέσπισε ἡ Σύνοδος εἶναι σέ βασική συμφωνία πρὸς τήν διδασκαλία καί πρᾶξι τῶν Ἀνατολικῶν Ὁρθοδόξων, πολύ πρὸς τῆς συγκλήσεως τῆς Συνόδου, καί ὅτι ἐπ' αὐτοῦ δέν διαφωνοῦμεν.

9. Ὑπό τό φῶς τῆς ἡμετέρας Κοινῆς Δηλώσεως ἐπί τῆς Χριστολογίας ὡς καί ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω κοινῶν θέσεων ἔχομεν τώρα κατανοήσει σαφῶς ὅτι καί οἱ δύο οικογένειες **διετήρησαν πάντοτε πιστῶς τήν αὐτήν αὐθεντικὴ Ὁρθόδοξη Χριστολογικὴ πίστι καί τήν ἀδιάκοπην συνέχειαν τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως**, ἄν καί μπορεῖ κάποτε νά ἐχρησιμοποίησαν χριστολογικούς ὄρους μέ διαφόρους τρόπους. Ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ **κοινὴ πίστις καί συνεχῆς πιστότης** πρὸς τήν **ἀποστολικὴν παράδοσιν** πρέπει νά γίνῃ ἡ βάση τῆς ἐνότητός μας καί κοινωνίας.

10. Οἱ δύο οικογένειες συμφωνοῦν ὅτι ὅλοι οἱ ἀναθεματισμοὶ καί καταδίκες ἀπὸ τό παρελθόν, πού σήμερα μᾶς διαιροῦν, πρέπει νά **ἄρθοῦν** ἀπὸ τήν Ἐκκλησία, γιά νά φύγῃ μέ τήν χάρι καί τήν δύναμι τοῦ Θεοῦ τό τελευταῖο ἐμπόδιο γιά τήν **πλήρη ἔνωσιν** καί κοινωνία. Οἱ δύο οικογένειες συμφωνοῦν ὅτι ἡ ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων καί τῶν καταδικῶν θά πραγματοποιηθῇ μέ βάσιν τήν συμφωνία ὅτι οἱ Σύνοδοι καί οἱ Πατέρες, οἱ ὁποῖοι ἀναθεματίσθησαν καί καταδικάσθησαν στό παρελθόν **δέν εἶναι αἰρετικοί**.

Ὡς ἐκ τούτου συνιστοῦμε στίς Ἐκκλησίες τὰ ἐξῆς πρακτικὰ βήματα.

- A. Οἱ Ὁρθόδοξοι πρέπει νά **ἄρουν ὅλους τοὺς ἀναθεματισμούς καί καταδίκες, πού ὑπάρχουν κατὰ πασῶν τῶν Ἀνατολικῶν Ὁρθοδόξων Συνόδων καί Πατέρων, τοὺς ὁποίους ἔχουν ἀναθεματίσει ἢ καταδικάσει στό παρελθόν.**
- B. Οἱ Ἀνατολικοὶ Ὁρθόδοξοι πρέπει συγχρόνως νά ἄρουν ὅλα τὰ ἀναθέματα καί τίς καταδίκες κατὰ πασῶν τῶν Ὁρθοδόξων Συνόδων καί Πατέρων, τοὺς ὁποίους ἔχουν ἀναθεματίσει ἢ καταδικάσει στό παρελθόν.
- Γ. Ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖον θά ἄρθοῦν οἱ ἀναθεματισμοὶ πρέπει ν' ἀποφασισθῇ χωριστά ἀπὸ τήν κάθε μιὰ Ἐκκλησία. ...»

## **2. Ἡ ἀπαράδεκτος παραχώρησις χάριν τῶν μονοφυσιτῶν:**

Ἡ προσεκτικὴ ἀνάγνωσις τῶν 10 ὄρων, κοινῶν ἐνωτικῶν σημείων, ἀποδεικνύει τήν παραχώρησιν ὑπὲρ τῶν μονοφυσιτῶν ἢ τήν προδοσίαν τῆς Ὁρθοδοξίας:

1) Συμφωνοῦν οἱ Ὀρθόδοξοι ὅτι αἱ δύο φύσεις **«διακρίνονται τῇ θεωρίᾳ μόνῃ»** (§ 4); Ἡ ἔκφρασις αὐτὴ ὀδηγεῖ εἰς μονοφυσισμὸν καὶ μονοενεργητισμὸν. Τὸ ὀρθὸν εἶναι ὅτι αἱ δύο φύσεις διακρίνονται σαφῶς ὡς πραγματικά, ἀλλὰ διακρίνονται ἀδιαιρέτως; Ἡ ἔνωσις ἀσύγχυτος καὶ ἀδιαίρετος.

2) Ποῖος ὁ θέλων καὶ ἐνεργῶν; «ἡ μία ὑπόστασις τοῦ Λόγου σεσαρκωμένη» (§ 5); Ἐνεργεῖ μόνον ὁ Λόγος; Δέν ἐνεργεῖ ὁ Θεάνθρωπος; Δέν ὑπάρχει θεανδρική ἐνέργεια;

3) Οἱ Ὀρθόδοξοι συμφωνοῦν «εἰς τὴν ἀπορρίψιν τῶν ἐρμηνειῶν τῶν Συνόδων, πού δέν συμφωνοῦν πλήρως μέ τόν ὅρον τῆς Γ' Οἰκουμηνικῆς Συνόδου...» (§6); Γίνονται **αὐθεντικοὶ κριταὶ** τῶν Οἰκουμ. Συνόδων καὶ **ἀκυρῶνουν** Συνόδους, διότι δέν συμφωνοῦν δῆθεν μέ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ Ὄρου τῆς Γ' Οἰκουμ. Συνόδου, ὅπως τόν ἀντιλαμβάνονται οἱ μονοφυσῖται; Γνώμων ἀληθείας ἢ ἐρμηνεία μονοφυσιτῶν ἢ ἡ διατύπωσις διὰ Πνεύματος Ἁγίου ὑπὸ Οἰκουμ. Συνόδων;

4) Οἱ Ὀρθόδοξοι ἀποδέχονται τὴν φράσιν **«μία φύσις τοῦ Θεοῦ Λόγου σεσαρκωμένη»** (§ 7); Πῶς ἡ «μία φύσις» ἐννοεῖται ὡς «δύο φύσεις»; Δέν ὑπάρχει ἀκεραία ἢ ἀνθρωπίνη φύσις εἰς τὸ θεανδρικόν πρόσωπον;

5) Οἱ Ὀρθόδοξοι δέχονται μετὰ τῶν μονοφυσιτῶν μόνον **«τὰς τρεῖς πρώτας Οἰκουμηνικάς Συνόδους»**, καὶ **ἀπορρίπτουν** τὰς Οἰκουμ. Συνόδους Δ', Ε' Σ', Ζ' (§ 8); Τὰ σημεῖα τῆς Κοινῆς Δηλώσεως 1-7 δέν ἀποτελοῦν σύνοψιν - δήλωσιν τῶν ἀληθειῶν τῶν μετὰ τὴν Γ' Οἰκουμ. Συνόδων. Δικαίως οἱ μονοφυσῖται εἰρωνευόμενοι τοὺς Ὀρθοδόξους δηλώνουν ὅτι «θεωροῦν τὴν δήλωσιν αὐτὴν ὡς ἐρμηνείαν τῶν Ὀρθοδόξων» (§ 8).

6) Ἀληθεύουν οἱ Ὀρθόδοξοι, ὅταν δηλώνουν ὅτι **«αἱ δύο οἰκογένειαι** (= Ὀρθοδόξων - μονοφυσιτῶν) διετήρησαν πάντοτε πιστῶς τὴν αὐτὴν αὐθεντικὴν Ὀρθόδοξον **Χριστολογικὴν πίστιν»** (§ 9); Εἶναι δυνατόν νά θεωρῆται ὅτι ἡ ταυτότης πίστεως τῆς Ὀρθοδοξίας **ταυτίζεται** μέ τὴν αἴρεσιν τοῦ μονοφυσισμοῦ, τὴν ὁποίαν κατεδίκασαν ἡ Δ', Ε' Σ', Ζ' Οἰκουμ. Σύνοδοι; Μένει ἡ Ὀρθοδοξία πιστὴ εἰς τὴν ταυτότητά της τὴν ἐπὶ 1500 χρόνια ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον πρὸς τὴν ταυτότητα πίστεως τῶν μονοφυσιτῶν ἢ ρυμουλκεῖται ὑπὸ τῆς αἰρέσεως καὶ ἀνακαλύπτει νέαν πλαστὴν ταυτότητα καὶ ἀπορρίπτει 15 αἰῶνας Ἱστορίαν, Παράδοσιν, Ἀλήθειαν, καταδίκην μονοφυσισμοῦ; Εἶναι δυνατόν ὅλη αὐτὴ ἡ διαφορὰ πίστεως καὶ παραδόσεως νά θεωρῆται **«κοινή πίστις** καὶ συνεχῆς πιστότης πρὸς τὴν **ἀποστολικὴν παράδοσιν»** (§ 9);

7) Ἀληθεύουν οἱ Ὀρθόδοξοι, ὅταν δέχονται ὅτι **«αἱ Σύνοδοι καὶ οἱ Πατέρες** (= μονοφυσιτῶν), οἱ ὁποῖοι ἀναθεματίσθησαν καὶ κατεδικάσθησαν εἰς τὸ παρελθόν **δέν εἶναι αἰρετικοί»** (§ 10); Ἐκαμαν τόσον μεγάλα λάθη αἱ Οἰκουμ. Σύνοδοι καὶ κατεδίκασαν ὡς αἰρετικούς τοὺς ἀθώους μονοφυσῖτας; Συμφωνοῦν οἱ Ὀρθόδοξοι ὅτι **«ὅλοι οἱ ἀναθεματισμοὶ καὶ καταδίκαι ἀπὸ τὸ παρελθόν, πού σήμερα μᾶς διαιροῦν, πρέπει νά ἀρθοῦν...»** (§ 10);

Τὴν διαίρεσιν ἔφεραν τὰ ἀναθέματα ἢ ἡ ἔκπτωσις ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν; **Ἡ αἴρεσις εἶναι πῶσις, ἀποκοπὴ ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸν Χριστόν.** Τὸ ἀνάθεμα ἐπισημαίνει τὴν διαίρεσιν, τὴν ἀποκοπὴν καὶ περιφρουρεῖ τὴν ἀλήθειαν. Ἄρσιν ἀναθεμάτων δύναται νά κάμῃ μόνον Οἰκουμ. Σύνοδος μόνον μετὰ τὴν μετάνοιαν καὶ ἐπιστροφὴν τῶν πλανηθέντων.

### **3. Ὑπάρχει σύγκλισις Ὀρθοδοξίας καὶ αἰρέσεως μονοφυσισμοῦ;**

Ἐνῶ οἱ μονοφυσῖται μένουν ἀμετακίνητοι εἰς τὴν πλάνην των καὶ δέν δηλώνουν ὅτι ἀποδέχονται τὴν Ὀρθόδοξον ἀλήθειαν, οἱ Ὀρθόδοξοι ὑπογράφουν κείμενον ἐνωτικὸν καὶ ὁμιλοῦν περὶ συγκλίσεως καὶ ταύτισεως δογματικῆς. Τὴν Β' κοινήν δήλωσιν λέγουν **«τὴν ὑπέγραψαν ὅλοι οἱ ἐκπρόσωποι τῶν Ἐκκλησιῶν».** (ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ 23-1-1998, σελίς 5). Ὡς γνωστόν ὅμως δέν ὑπέγραψε τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων. Μήπως δικαιολογεῖται ἡ ὑπογραφή

τῶν ὑπολοίπων, ἐπειδὴ «Ἡ δήλωσις αὐτὴ περιεῖχε σημεῖα συγκλίσεως τῶν δύο πλευρῶν (Ὁρθόδοξων - μονοφυσιτῶν)»; (Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 5). Ἴσως συγκλίνει ἡ Ὁρθοδοξία πρὸς τὸν μονοφυσισμὸν καὶ ἀποκλίνει ἀπὸ τὴν ταυτότητά της!

Οἱ Πατέρες λέγουν: «...καὶ μικρὰ παρέκκλισις καὶ μεταποίησις ἐν τοῖς περὶ Θεοῦ λόγοις εἰς κρημνὸν φέρει καὶ βάραθρα καὶ θυτῶ ψυχικῆς ἀπωλείας παραπέμπει». (Ὁμολογία Πίστεως ἐν Κων/πόλει Συνόδου τοῦ 1722. Ἰω. Καρμίρη, Δογμ. καὶ Συμβ. Μνημεῖα, τόμος 2ος, σελ. 863). Ὁ Χρυσόστομος γράφει: «Μικρὸν παραποισθέν, τὸ ὄλον λυμαίνεται» (P.G. 61, 622). Καὶ περὶ μικρὰ συμβιβασμὸς μεγάλη βλάβη. «Ἡ περὶ τὰς συλλαβάς καὶ τὰς λέξεις... μικρολογία οὐκ ἀπλῆ τις ἐστίν... ἀλλὰ βλάβην βαθεῖαν ἔχει» (Μ. Βασίλειος, P.G. 32, 73A). «Οὐ μικρὸν ἐν τοῖς περὶ Θεοῦ τὸ παραμικρὸν». (Γρηγόριος Παλαμᾶς, συγγράμματα, Ἐπιμέλεια Π. Χρήστου, Α' σελ. 24).

Μήπως ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ὑπόθεσις ἀτομικῆ κάποιων καὶ τὴν μεταχειρίζονται ὅπως νομίζουν καὶ ὅπως θέλουν, χωρὶς νὰ λογαριάζουν ὅτι ὑπάρχει καὶ λαὸς καὶ κλῆρος καὶ μοναχισμὸς; Καὶ ἂν ἀκόμη ὑπέγραψαν πάντες μετὰ ἀπό πίεσιν, θὰ ἔπρεπε τοῦλάχιστον οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Ἑλλάδος νὰ θυμηθοῦν τὸ Μᾶρκον Ἐφέσου τὸν Εὐγενικόν, ὁ ὁποῖος λέγει: «οὐ συγχωρεῖ συγκατάβασις εἰς τὰ τῆς πίστεως... **Οὐ γὰρ ἔστι μικρὸν ἐν τοῖς τοιούτοις καὶ τὸ δοκοῦν (=νομιζόμενον) μικρὸν**» (παρὰ Shuroroulou (Συροπούλου), Vera Historia, σελ. 256-7).

Δὲν ἔκαμαν, δυστυχῶς οἱ Ὁρθόδοξοι, συγκατάβασις περὶ τὰ μικρὰ μόνον τῶν Δογμάτων, ἀλλὰ περὶ τὰ μεγάλα καὶ μέγιστα καὶ κατ' οὐσίαν ἀκύρωσαν τὴν Ὁρθόδοξον Χριστολογία καὶ Ἐκκλησιολογίαν καὶ μάλιστα ἐρήμην τοῦ σώματος, τῆς συνειδήσεως τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας.

Διὰ ποίαν σύγκλισην μέ τούς μονοφυσίτας ὁμιλοῦν οἱ «Ὁρθόδοξοι»; Ὁ Μέγας Φῶτιος λέγει: «Ἄπαντα φυλάττειν ἐπάναγκες... τὰ περὶ πίστεως, ἔνθα καὶ τὸ παρεκκλῖναι μικρὸν, ἁμαρτεῖν ἐστὶν ἁμαρτίαν τὴν πρὸς θάνατον» (P.G. 102, 604 CD).

## **B. Η ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΤΗΣ Β' ΚΟΙΝΗΣ ΔΗΛΩΣΕΩΣ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΕΝΩΣΙΝ**

### **1. Διότι ὀρίζει δογματικὴν ταύτισιν, ἔνωσην κατ' οὐσίαν Ὁρθόδοξων-Μονοφυσιτῶν:**

Εἶχε προετοιμασθῆ ἡ σύγκλισις διὰ τὴν ἔνωσην πρὶν ἀπὸ τὸ 1990. Κατὰ τὴν Β' συνέλευσιν τῆς Μικτῆς Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς Ὁρθόδοξων - Ἀντιχαικηνδονίων εἰς Anba Bishoy Νιτρίας 20-24 Ἰουνίου 1989 εἰς «Κοινὸν Κείμενον» ἀναφέρεται: «**Παρὰ τῶν ἐν Χριστῶ Πατέρων ἡμῶν ἐκκληρονομήσαμεν τὴν αὐτὴν ἀποστολικὴν πίστιν καὶ παράδοσιν, καίτοι ἐχωρίσθημεν ἀπ' ἀλλήλων ὡς Ἐκκλησῖαι ἐπὶ αἰῶνας**» (ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ, Ἄρ. 422, 1-7-1989, σελ. 7).

Δηλαδή βλέπουν ταύτισιν Δόγματος καὶ Παραδόσεως ἀποστολικῆς, δηλαδή ἀποστολικὴν διαδοχὴν, διατήρησιν ἱερωσύνης, μυστηρίων. Διὰ τοῦτο μετωνόμασαν τούς μονοφυσίτας εἰς «Ἀνατολικούς Ὁρθόδοξους» μέ ἀπόφασιν. (ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ Ἄρ. 422, σελ. 9). Ἡ ὅλη διαφορὰ ἐντοπίζεται ἤθην εἰς λεκτικὴν διατύπωσιν, ὅτι «εἶναι μόνον ζήτημα γλωσσικόν ἢ ὀρολογίας» (Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 10).

Εἶχε γίνει ἡ ζύμωσις. Αἱ κοιναὶ Δηλώσεις ἀπὸ 1985 μέχρι 1990 ἔφεραν εἰς μίαν κοινωνίαν καὶ ἀλληλοπερικώρησιν Ὁρθοδοξίαν καὶ Μονοφυσισμὸν. Ἀκολουθεῖ ὁ δεκάλογος τῆς Β' Κοινῆς Δηλώσεως, πού ὑπέγραψαν οἱ ὀρθόδοξοι. Τί ὑπέγραψαν; Διαδικασίαν «**διὰ τὴν πλήρη κοινωνίαν τῶν δύο οἰκογενειῶν-Ἐκκλησιῶν**». Ὅτι Ὁρθόδοξοι Ἀνατολικοὶ θὰ χρησιμοποιοῦν τὴν ὀμολογίαν «μία φύσις τοῦ Θεοῦ Λόγου σεσαρκωμένη». Διάκρισιν τῶν δύο φύσεων «**τῆ θεωρία μόνη**» (Ἄρθρον 7). «Αἱ δύο οἰκογένειαι ἀποδέχονται τὰς τρεῖς πρώτας Οἰκου-

μενικός Συνόδους» (Ἄρθρον 8). Ὅτι «διετήρησαν πάντοτε πιστῶς τὴν αὐτὴν αὐθεντικὴν Ὁρθόδοξον Χριστολογικὴν πίστιν καὶ τὴν ἀδιάκοπον συνέχειαν τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως» (Ἄρθρον 9). Καὶ ὅτι «...ὄλοι οἱ ἀναθεματισμοὶ καὶ αἱ καταδίκαί... πρέπει νὰ ἀρθοῦν... τὸ τελευταῖον ἐμπόδιον διὰ τὴν πλήρη ἔνωσην καὶ κοινωνίαν» (Ἄρθρον 10).

Δηλαδή ὑπεγράφη ἡ μεγάλη ἀπάτη, ὅτι δῆθεν Ὁρθοδοξία καὶ Μονοφυσισμός ἔχουν πλήρη ταύτισιν, δογματικὴν καὶ ἀποστολικὴν διαδοχὴν καὶ τὸ μόνον, πού μένει, εἶναι ἡ ἄρσις ἀναθεμάτων. Ἡ Β' Κοινὴ Δήλωσις σημαίνει ἄρνησιν - ἀπόρριψιν τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων Δ', Ε', Σ', Ζ', συμβιβασμὸν εἰς τὸ Χριστολογικὸν Δόγμα. Ἡ **δογματικὴ ταύτις εἶναι κατ' οὐσίαν ἔνωσις, ἀλλὰ καὶ ἀπόκλισις, ἔκπτωσις τῆς Ὁρθοδοξίας**. Ἐνῶ πᾶσα ἀρχὴ τὸ ἡμῶν τοῦ παντός, εἰς τὴν Κοινὴν αὐτὴν Δήλωσιν εἶναι τὸ ἅπαν τῆς ἐνώσεως. Εἶναι ὑποκρισία τὸ γραφόμενον ὅτι δῆθεν «Ἡ ὑπογραφεῖσα Κοινὴ Δήλωσις δέν ἀποτελεῖ “Ἐνωτικόν” κείμενον» (ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ, 23-1-98, σελ. 5).

Δυστυχῶς προδίδεται ἡ ἀλήθεια, τὸ Ὁρθόδοξον Δόγμα, ἡ Ὁρθόδοξος Παράδοσις, χάριν σκοπιμοτήτων οἰκουμενιστικῶν. Ἡ Ὁρθοδοξία γίνεται ἀντικείμενον διαπραγματεύσεων διὰ τὸ «τίποτε» τῆς κοινωνίας μετὰ τῶν αἰρετικῶν. Πλήρης ταύτις - ἔνωσις Δογματικὴ. Ἔμενε ἡ τελικὴ πρᾶξις διὰ τὴν λειτουργικὴν ἔνωσην εἰς τὸν Λίβανον τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1998.

## **2. Διότι αἱ ἐπόμενα Συνελεύσεις - Δηλώσεις ὀλοκληρώνουν τὴν ἔνωσην:**

Ἡ μικτὴ Ἐπιτροπὴ Ὁρθοδόξων - Μονοφυσιτῶν ἀπὸ 1 ἕως 6 Νοεμβρίου 1993 εἰς Σαμπεζὺ ἔχει ὡς δεδομένην τὴν δογματικὴν ταύτισιν καὶ ἔνωσιν - ἀλληλοπεριχώρησιν Ὁρθοδοξίας καὶ Μονοφυσισμοῦ καὶ ἀποφασίζει διὰ τὴν τυπικὴν ἄρσιν ἀναθεμάτων, τὴν «**συναριθμησιν**», ὅχι ἀποδοχὴν, τῶν 7 Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τὰς κανονικὰς καὶ λειτουργικὰς συνεπείας τῆς πλήρους Κοινωνίας, (βλέπε Θεματολόγιον καὶ ἀνακοινωθέν, ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ, Ἀριθ. 498, 30-11-1993, σελ. 3-5).

Αὐτὸ τὸ ὅποιον μένει πλέον εἶναι ἡ πραγματοποιήσις τῶν προτάσεων «**Περὶ τὴν ἄρσιν τῶν ἀναθεμάτων**» μάλιστα ὅχι μετὰ ἐνημέρωσιν καὶ Συνοδικὰς ἀποφάσεις, ἀλλὰ «ὑπὸ τῶν Προκαθημένων ὄλων τῶν Ἐκκλησιῶν τῶν δύο μερῶν διὰ τῆς ὑπογραφῆς εἰδικῆς ἐκκλησιαστικῆς πράξεως, ἐν τῇ ὁποίᾳ θὰ διακηρῦσσεται ὑφ' ἐκατέρας πλευρᾶς ὅτι ἡ ἕτέρα εἶναι κατὰ πάντα ὀρθόδοξος» (ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ, Ἀριθ. 498, σελ. 6, Ἄρθρον 2 προτάσεων).

Μάλιστα κατὰ τὸ Ἄρθρον 3 τῶν Προτάσεων: «Ἡ ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων πρέπει νὰ συνεπάγεται ὅτι: α. ἀποκαθίσταται ἀμέσως ἡ πλήρης κοινωνία τῶν πλευρῶν, β. οὐδεμία κατ' ἀλλήλων καταδικη τοῦ παρελθόντος, Συνοδικὴ ἢ προσωπικὴ, εἶναι πλέον ἐνεργός, γ. πρέπει νὰ συμφωνηθῇ κατάλογος Διπτύχων τῶν Προκαθημένων, ὁ ὁποῖος θὰ χρησιμοποιεῖται εἰς τὴν λειτουργικὴν πρᾶξιν». (ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ, Ἀριθ. 498, σελ. 6).

Τὸ Ἄρθρον 4 τῶν Προτάσεων ὁμιλεῖ διὰ ποιμαντικὰς καὶ λειτουργικὰς ἐπιπτώσεις τῆς πλήρους κοινωνίας, διὰ λειτουργικὴν Ὑποεπιτροπὴν «διὰ νὰ προτείνῃ καταλλήλως τύπους συλλειτουργίας». Δηλαδή ἐφθάσαμεν εἰς τὸ **συλλειτουργῶν** με τοὺς μονοφυσίτας χωρὶς νὰ μάθῃ τίποτα ὁ λαός!

Πρόβλημα ἦταν μήπως ἀντιδράσῃ ὁ κλῆρος καὶ ὁ λαός, διὰ τοῦτο ὅλα ἔγιναν ἀθορύβως. Ἡ παράγραφος ε. τοῦ Ἄρθρου 4 ὁμιλεῖ ἐπὶ πλέον διὰ τὴν **φίμωσιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος καὶ τοῦ λαοῦ** με «τὴν ἐκπόνησιν καταλλήλων συγγραμμάτων» (Ἔθν' ἀνωτ. σελ. 7), με τὰ ὁποῖα, κατόπιν ἐορτῆς, μετὰ τὸ πραξικόπημα τῆς ψευδενώσεως, θὰ ἐδικαιολογεῖτο ἡ ἔνωσις, ὅτι δηλαδή δέν ἔγινε τίποτε, εἶχαμε πάντοτε «**δογματικὴν ταύτισιν**» καὶ **κοινὴν Παράδοσιν καὶ «Ἀποστολικὴν διαδοχὴν»!!**

“Όλα αυτά συνέβησαν **χωρίς την ενημέρωση των Μητροπολιτών, του λαού και του κλήρου**. Δικαίως ή ‘Αγιορειτική Κοινότης διαφωνεί έντονα εις τήν «ΕΙΣΗΓΗΣΙΝ» της και επισημαίνει ότι **δέν ενημερώθη** και δέν απέδεχθη τās ανωτέρω αποφάσεις «ή συνειδήσις του σώματος της ‘Εκκλησίας» (ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΑΝΤΙΧΑΛΚΗΔΟΝΙΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ; Κείμενα τῆς ‘Ιερᾶς Κοινότητος..., Ι. ΜΟΝΗ ΟΣΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ, ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΝ 1995. σελ. 33).

Πῶς λοιπόν ἐρήμην λαοῦ, κλήρου, μοναχισμοῦ, **ἀπαιτοῦνται** ἀπό τούς οἰκουμενιστάς ή ἄμεση ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων, μάλιστα αὐθαιρέτως ὑπό **μόνον «τῶν Προκαθημένων ὄλων τῶν ‘Εκκλησιῶν»** καί ἐπί πλέον ή **πλήρης κοινωνία** εις τὰ ‘Αγία Μυστήρια, καί ὁ ὀρισμός τῶν Διπτύχων καί του Συλλειτουργοῦ; Μέ τās μεθοδεύσεις αὐτάς ή ‘Ορθοδοξία μας ἀποδέχεται πραγματικομηματικὴν ἔνωσην καί ἀπαρνεῖται τόν ‘Ορθόδοξόν της χαρακτήρα τῆς δημοκρατικῆς διαδικασίας, τῆς Συνοδικότητος καί καταργεῖ τήν ‘Ορθόδοξον ‘Εκκλησιαστικὴν συνείδησιν καί κυριαρχίαν τῆς ὀλόπτος, του σώματος του Χριστοῦ, του κλήρου, του λαοῦ, του μοναχισμοῦ. Δηλαδή μᾶς ἐπιβάλλον φασιστικῶ τρόπῳ ψευδένωσιν;

## Γ. Η ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΕΝΩΣΕΩΣ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΧΑΡΙΝ ΜΟΝΟΦΥΣΙΤΩΝ

### *1. Διότι εἶναι βλασφημία εις τό ‘Αγιον Πνεῦμα - ἀκύρωσις τῶν Οἰκουμεν. Συνόδων:*

Μέ σοφιστεῖαν ἐδικαιολόγησαν οἱ ‘Ορθόδοξοι τήν ἀκύρωσιν τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων Δ’, Ε’ Σ’, Ζ’, ὅτι δηλαδή τὰ «σημεῖα» ἄρθρα 1-7 τῆς Β’ Κοινῆς Δηλώσεως «εἶναι αἱ διδασκαλῖαι καί τῶν μεταγενεστέρων τεσσάρων Συνόδων». Ἀλλά ἀπορρίπτουν αὐτάς κατηγορηματικῶς οἱ μονοφυσῖται μέ τήν διατύπωσιν εις τό ‘Άρθρον 8: «Οἱ ‘Ανατολικοὶ ‘Ορθόδοξοι (=μονοφυσῖται) θεωροῦν τήν δῆλωσιν αὐτήν ὡς ἐρμηνείαν τῶν ‘Ορθοδόξων». Δέν δέχονται οὔτε τόν χριστολογικόν ὅρον τῆς Δ’ Οἰκουμενικῆς Συνόδου οὔτε τās ἄλλας Συνόδους παρά μόνον τās τρεῖς πρώτας, Α’, Β’ Γ’ Συνόδους.

Ἄντιδροῦν σοφοὶ καθηγηταὶ Πανεπιστημίου, ὅπως ὁ **πρωτ. Θεόδωρος Ζήσης, Νικόλαος Μπισσόπουλος, Γεώργιος Μαντζαρίδης** κ.λπ. Καταγγέλλει τήν προδοσίαν ή ‘Ιερά Κοινότης του ‘Αγίου ‘Ορους μέ Εἰσηγήσεις καί Ἵπομνήματα. Φωνάζουν μέ στεντορειάν φωνήν ἠγούμενοι, ὅπως τῆς ‘Ιερᾶς Μονῆς ‘Οσίου Γρηγορίου, ὁ **Ἄρχιμ. Γεώργιος Καψάνης**. «**Στῶμεν καλῶς!**»

Ἄν δεχθῶμεν αὐτήν τήν ἔνωσην, λέγουν οἱ ‘Αγιορεῖται, «παραιτούμεθα οἱ ‘Ορθόδοξοι ἀπό τήν Ἱστορικὴν μας συνέχειαν καί ταυτότητα μέ τήν ‘Εκκλησίαν τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.. Ἐμμέσως δηλαδή δεχόμεθα ὅτι αἱ Οἰκουμ. Σύνοδοι αὐταὶ ἐπλανήθησαν καί ἡμεῖς τās διορθώομεν» (Εἰσηγήσεις Ἐπιτροπῆς Ι.Κ. ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΑΘΩ περί του Διαλόγου μεταξύ ‘Ορθοδόξων καί Ἀντιχαλκηδονίων, 1-2-1994. ἐν «ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΑΝΤΙΧΑΛΚΗΔΟΝΙΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ...» σελ. 21-22).

Ὁ πρωτ. Θεόδωρος Ζήσης γράφει: «Δέν εἶναι θέμα ἐρμηνείας, ἀλλά ἀλλαγῆς καί ἀνατροπῆς τῶν ἀποφάσεων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.. Μέ ἐρμηνεῖς λοιπόν καί θεολογικές σοφιστεῖες θά προσβάλλουμε τό κύρος καί τήν αὐθεντία τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί θά προκαλέσουμε σχίσμα στήν διαχρονικὴν ἐνότητα καί καθολικότητα τῆς ‘Ορθοδόξου ‘Εκκλησίας» (Ἡ «‘Ορθοδοξία» τῶν Ἀντιχαλκηδονίων Μονοφυσιτῶν, Σειρά Καιρός, Θεσ/νίκη 1994, σελ. 10-11).

Δικαίως ἐρωτᾷ ὁ Νικόλαος Μπισσόπουλος: «Ἐάν γίνουν δεκτοὶ ὡς ‘Ορθόδοξοι οἱ ἀρνούμενοι τήν Δ’ Οἰκ. Σύνοδον Ἀντιχαλκηδόνιοι καί ὀδηγηθῶμεν εις «τήν πλήρη κοινωνίαν τῶν δύο οἰκογενειῶν Ἐκκλησιῶν ἐν Χριστῶ τῶν Κυρίῳ ἡμῶν», κατά τό κείμενον τῆς «Δηλώσεως», θά ὑπάρχουν ἐν τῇ μιᾷ πλέον Ἐκκλησία πιστοὶ **δεχόμενοι τās ἑπτὰ Οἰκουμενικῆς Συνόδους** καί πιστοὶ

**μή δεχόμενοι ταύτας;** (Νικ. Μπτσοπούλου, 'Ο ὅρος τῆς Δ' Οἰκ. Συνόδου... ἐν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» 1992, ἀρ. 6 σελ. 193 καί ἀρ. 7, σελ. 238).

**"Οποῖος ἀρνεῖται τό κῦρος τῶν Οἰκ. Συνόδων βλασφημεῖ τό "Άγιον Πνεῦμα.** Εἶναι ἐγκλημα πρὸς τό "Άγιον Πνεῦμα ἡ ἀπόρριψις Οἰκ. Συνόδων. Ὁ Μ. Βασίλειος λέγει: **«Τό πα-  
τρασί μή ἀκολουθεῖν καί τήν ἐκείνων φωνήν κυριωτέραν τίθεσθαι τῆς ἑαυτῶν γνώμης,  
ἐγκλήματος ἄξιον, ὡς αὐθαδείας γέμον»** (P.G. 32, 932C 393A). Κατά τόν Ἱ. Χρυσόστομον  
ἦταν παρῶν αὐτός ὁ Χριστός εἰς τήν Α' Οἰκουμ. Σύνοδον **«καί τά πάντα ἐτύπου καί  
ἐνομοθέτει»** (P.G. 48, 865). Κατά τόν Ἱστορικό Σωκράτην οἱ πατέρες τῆς Α' Οἰκουμ. Συν.  
**«κατελάμποντο ὑπό τοῦ Θεοῦ καί τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, οὐδαμῶς ἀστοχῆσαι τῆς  
ἀληθείας ἐδύναντο»** (P.G. 67, 88B). **Εἶναι στόμα τοῦ ἀλαθῆτους ἡ Οἰκουμ. Σύνοδος «τῆ τοῦ  
Ἁγίου Πνεύματος ἐνεργεία».** (Μ. Βασίλειος P.G. 32, 529A). Πῶς εἶναι δυνατόν νά στηρίζεται  
ἡ ἔνωσις μέ τούς μονοφυσίτας ἐπάνω εἰς τήν κατάλυσιν τῶν Οἰκουμ. Συνόδων;

## **2. Διότι εἶναι ἀλλοτρία Χριστολογία, βλασφημία εἰς τό πρόσωπον τοῦ Ἱ. Χριστοῦ:**

Ἡ ὑπογραφή τῆς ἐνώσεως εἶναι **βλασφημία** εἰς τό πρόσωπον τοῦ Ἱ. Χριστοῦ, διότι σημαί-  
νει **ἀποδοχήν** μονοφυσικῆς Χριστολογίας, **ἀλλοτριώσιν** τῆς Ὁρθοδόξου Χριστολογίας, σοφι-  
στικῆν, ἐπικίνδυνον καί ἄσκοπον ἐπαναδιατύπωσιν Χριστολογίας.

**Σοφιστική διατύπωσις** ὅτι «αἱ δύο φύσεις... Διακρίνονται τῇ θεωρία μόνῃ» καί ὅτι «μία  
φύσις τοῦ Θεοῦ Λόγου σεσαρκωμένη» ("Άρθρα 4 καί 7 Β' Κοινῆς Δηλώσεως 1990).

**Ἐπικίνδυνη ἐπαναδιατύπωσις,** διότι «κωροῦν καί ἐρμηνεῖται μετριοπαθοῦς καί συγκεκα-  
λυμμένου μονοφυσισμοῦ» (Εἰσήγησις Ἐπιτροπῆς Ι. Κ. Ἁγίου Ὁρους 1-2-1994, Ἐνθ' ἄνωτ.  
σελ. 22-23). **"Άσκοπος ἐπαναδιατύπωσις,** διότι ἡ Δ' Οἰκουμηνική Σύνοδος θεοπνεύστως καί  
τελείως διετύπωνεν καί δέν ἐπιτρέπεται μέ σοφιστείας νά παίζωμεν μέ τήν μονοφυσικῆν ἢ  
μονοφυσιζούσαν Χριστολογίαν τῶν Ἀντικαθηδονίων προδίδοντες τήν Δ' Οἰκουμ. Σύνοδον.  
Ὁρθῶς ὁ Σεβ. Μύρων Χρυσόστομος Κωνσταντινίδης παρατηρεῖ περὶ τοῦ δογματικοῦ Ὁρου τῆς  
Δ' Οἰκουμ. Συνόδου: «Θεωροῦμεν ἀμετακίνητον τόν Ὁρον τοῦτον. Τόν θεωροῦμεν ἐπαρκῆ  
-φύσει καί θέσει, πνευματολογικῶς, ἐκκλησιολογικῶς καί συνοδολογικῶς- ἐπαρκῆ καί ἀπαραί-  
τητον διά πᾶσαν ἔκφρασιν καί ἐρμηνείαν καί κατάληψιν τοῦ Χριστολογικοῦ δόγματος περὶ τῶν  
δύο ἐν Χριστῷ φύσεων». (Ἐν περιοδ. «ΘΕΟΛΟΓΙΑ», Ἀθήναι, 1980, Τόμος 51, τεῦχος 1, σελ. 40).

Τήν Χριστολογίαν τῶν μονοφυσιτῶν καταδικάζουν Οἰκουμηνικά Σύνοδοι καί ἅγιοι Πατέρες,  
ὅπως **Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, Σωφρόνιος Ἱεροσολύμων, Ἀναστάσιος ὁ Σιναΐτης, Ἰωάν-  
νης ὁ Δαμασκηνός, Φώτιος ὁ Μέγας, Θεόδωρος ὁ Στουδίτης** καί ἄλλοι. Καταδικάζεται ἀπό  
τόν Ἰω. Δαμασκηνόν διά πολλῶν συγγραφῶν.

Εἶναι ἀπάτη λοιπόν ὅτι ἡ Χριστολογία τῶν μονοφυσιτῶν εἶναι ὀρθόδοξη καί ὅτι «αἱ δύο οἰκο-  
γένειαι διετήρησαν πάντοτε πιστῶς τήν αὐτήν αὐθεντικῆν Ὁρθόδοξον Χριστολογικῆν πίσιν»  
("Άρθρον 9 Β' Κοινῆς Δηλώσεως). Σοφιστεία δέ καί ἡ ἐπαναδιατύπωσις τῆς Χριστολογίας.

## **Δ. Η ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΕΝΩΣΕΩΣ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΦΥΣΙΤΙΚΗ ΟΜΟΙΟΓΕΝΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ - ΑΠΟΟΡΘΟΔΟΞΟΠΟΙΗΣΙΣ**

### **1. Ἀμφισβήτησις ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι «ἡ μία» καί μόνῃ Ἐκκλησία:**

Ἄλλοτε οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐδήλωναν ὀρθόδοξως, ὅπως εἰς Νέον  
Δελχί τό 1961 ἐνώπιον τοῦ Γ' Συνεδρίου τοῦ Π.Σ.Ε.: **«...ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δέν εἶναι**

**μία Ὁμολογία, μία ἐκ τῶν πολλῶν, μία μεταξύ τῶν πολλῶν... εἶναι “ἡ” (καθαυτό) Ἐκκλησία»** (Ἐν Ἰω. Καρμίρη, Δογματικά καί Συμβ. Μνημεῖα, Τόμος 2, σελ. 978). τό 1990 εἰς Σαμπεζύ καί ἐν συνεχείᾳ Ὁρθόδοξοι δηλώνουν καί ὑπογράφουν ἀνορθοδόξως. Παρατεῖται ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπό τήν Ἐκκλησιολογίαν της; Παύει νά εἶναι ἡ «μία» Ἐκκλησία; Καί εἰς τās τρεῖς ἐπίσημους δηλώσεις μέ Ἀντικαλκηδόνιους ἀναγνωρίζονται οἱ μονοφυσῖται ὡς «Ὁρθόδοξοι Ἀνατολικοί», ὅτι Ὁρθόδοξοι καί μονοφυσῖται ἀποτελοῦν δύο **Ὁρθοδόξους οἰκογενεῖας ἰσοτίμους**. Πῶς εἶναι δυνατόν 15 αἰῶνας νά λέγονται οἱ μονοφυσῖται μέ τόν χαρακτηρισμόν «αἰρετικοί μονοφυσῖται» καί τώρα ἀποτόμως νά μετονομάζωνται **«ἀνατολικοί ὀρθόδοξοι»;** Εἶναι Ὁρθοδοξία ἡ αἵρεσις;

Δικαίως ἀντιδρῶν οἱ ἀγιορεῖται καί ἐκφράζουν ἐπιφυλάξεις: «1. Παρατηρεῖται καί εἰς τās τρεῖς ἐπίσημους δηλώσεις παραίτησις τῶν Ὁρθοδόξων ἀπό τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησιολογίαν, καθ' ἣν τήν Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν ἀποτελεῖ μόνον ἡ καθ' ἡμᾶς Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία... 2. Παρατιθέμεθα οἱ Ὁρθόδοξοι ἀπό τήν ἱστορικὴν μας συνέχειαν καί ταυτότητα μέ τήν Ἐκκλησίαν τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων (Δ', Ε' καί Σ'), δεχόμενοι ὅτι οἱ Ἀντικαλκηδόνιοι (=μονοφυσῖται) πάντοτε ἦσαν ὀρθόδοξοι καί οἱ Πατέρες τῶν (Διόσκορος καί Σεβήρος) ὁμοίως. Ἐμμέσως δηλαδή δεχόμεθα ὅτι αἱ Οἰκουμενικαὶ αὐταὶ Σύνοδοι ἐπλανήθησαν καί ἡμεῖς τās διορθώνομεν...» (ΕἶΝΑΙ Οἱ ΑΝΤΙΧΑΛΚΗΔΟΝΙΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ; Κείμενα τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος Ἀγίου Ὁρους, Ι. ΜΟΝΗ ΟΣΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ, ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ 1995, σελ. 20-21).

## **2. Ἀκύρωσις τῆς ταυτότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, μονοφυσιτικὴ ὁμοιογενοποίησης:**

Ἡ ἀποδοχὴ τῶν Ἀντικαλκηδονίων-μονοφυσιτῶν ὡς Ὁρθοδόξων ἄνευ ἀπορρίψεως τῶν πλάνων τῶν σημαίνει **ἔκπτωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας** εἰς τό ἐπίπεδον τῆς αἵρέσεως. Σημαίνει **ἀποορθοδοξοποίησιν** τῆς Ὁρθοδοξίας. Σημαίνει **κρίσιν ταυτότητος, αὐτοαναίρεσιν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας**. Ὁ Γ. Μαντζαρίδης γράφει: «**Δέν ὑπάρχουν πολλές Ἐκκλησίες, γιατί δέν ὑπάρχουν πολλοὶ Χριστοὶ ἢ πολλὰ σώματα Χριστοῦ...** ἡ ἀποκατάστασις πλήρους κοινωνίας τῶν Ἀντικαλκηδονίων μέ τήν Ὁρθόδοξην Ἐκκλησίαν δημιουργεῖ σοβαρὴς ἀνησυχίας γιὰ κρίσιν ταυτότητος σπὴν ἴδια τήν Ὁρθοδοξίαν» (Ἐμπειρικὴ Θεολογία... Ἔκδ. Π. Πουρναρά, Θεσ. 1994, σελ. 157).

## **3. Θεολογικὸς σχετικισμὸς, γκρέμισμα τῶν αἰώνιων ὀρίων Ὁρθοδοξίας, συγκρητισμὸς:**

Ἡ ἀποδοχὴ ἐνώσεως μέ τούς μονοφυσίτας εἶναι θεολογικὴ σύγκυσις, σοφιστικὴ ταύτισις τῶν ἀταυτίστων, εἶναι σχετικοποίησις τῶν ἀπολύτων καί ἀκαταλύτων ἀληθειῶν καί αὐτῆς τῆς μίας Ἐκκλησίας σμίκρυνσις καί ἀλλοτρίωσις. Τό μέτρον τῆς Ὁρθοδοξίας δέν εἶναι ἡ ποσότης ἢ πληθυσμιακὴ, ἀλλὰ ἡ ποιότης τῆς ἀπαραχαράκτου καί ἀκιβληλεύτου ἀληθείας. Ἐπομένως οἱ ὑπογράφοντες ἔνωσιν μέ μονοφυσίτας λημονοῦν τό **«μὴ μεταίρειν ὄρια αἰώνια, ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες ἡμῶν»**. Γκρεμίζουν τό περιχαράκωμα τῆς Ὁρθοδοξίας καί συγκρητιστικὰ ἀναμιγνύουν τὰ ἄμικτα, ἀλήθειαν καί πλάνην, Ὁρθοδοξίαν καί αἵρεσιν. Διὰ τῶν Δηλώσεων τοῦ συμβιβασμοῦ, ὅπως παρατηρεῖ ὁ Καθηγούμενος τῆς Ι. Μ. Ὁσίου Γρηγορίου π. Γεώργιος Καψάνης. **«Παρατηρεῖται... παραίτησις τῶν Ὁρθοδόξων ἀπὸ τήν ὀρθόδοξον Ἐκκλησιολογίαν... Ἀναγνωρίζονται καί οἱ Ἀντικαλκηδόνιοι ὡς «Ὁρθόδοξοι Ἀνατολικοί» καί ἀμφότεραι αἱ Ἐκκλησῖαι ὡς δύο ἰσοτίμοι οἰκογένειαι τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας. Πρόκειται, δηλαδή περὶ μορφῆς θεωρίας τῶν κλάδων»** (Ἐν Ἀγίῳ Ὁρει 16/29 Δεκεμβρίου 1994, ἔνθ' ἄνωτ. σελ. 20).



Ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος εἰς Ἐγκύκλιόν του τό 1838 μᾶς λέγει: «...προτρεπόμεθα καί συμβουλευόμεν ὑμᾶς ἅπαντας, ἵνα προσέχητε ἑαυτοῖς... ἵνα στήκητε στερεοί ἐπί τήν ἀκράδαντον πέτραν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, ἐπί τήν ὁμολογίαν... ἵνα διακρατῆτε ἀνόθευτα τά δόγματα καί τά μυστήρια τῆς μίας, ἁγίας, καθολικῆς καί ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας... ἵνα μὴ δοκοῦντες πιστῖν εὐράμενοι ἄνετον, εἰς βάραθρα ἀσεβείας κατανήσθητε· ὁ γάρ ἀπό τῆς Χριστοῦ πίστεως παρεκκλίνων εἰς ναυάγιον ἀπιστίας καί αἰρέσεων καταβυθίζεται» (Ἰω. Καρμίρη. Τά Δογματικά καί Συμβολ. Μνημεῖα, Τόμος 2, σελ. 901).

## Ε. Η ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΕΝΩΣΕΩΣ ΜΕ ΜΟΝΟΦΥΣΙΤΑΣ ΑΦΗΝΕΙ ΑΘΕΡΑΠΕΥΤΟΝ ΤΗΝ ΑΙΡΕΣΙΝ, ΔΕΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΠΟΙΕΙ ΤΟΝ ΜΟΝΟΦΥΣΙΤΙΣΜΟΝ, ΜΟΝΟΦΥΣΙΤΙΖΕΙ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ

### 1. ὅτι ἀνορθόδοξος ἡ μονοφυσιτίζουσα ἀλληλοπεριχώρησις:

Διά τήν Ὁρθοδοξίαν τό πρόβλημα εἶνα νά μείνη ὀρθόδοξη καί μία Ἐκκλησία καί νά προσλάβη καί ὀρθοδοξοποίησιν τοὺς αἰρετικούς, ὅχι νά προσλάβη τήν ἀθεράπευτον αἵρεσιν, καί ἀπόλησιν τήν ὀρθόδοξον ἀλήθειαν καί μονοφυσιτισμόν.

Μέ τὰς κοινὰς Δηλώσεις καί συμφωνίας δέν πραγματοποιεῖται ὀρθοδοξοποίησις τῶν μονοφυσιτῶν καί θεραπεία αὐτῶν καί ἀποκατάστασις εἰς τήν ἀλήθειαν καί ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ ἐντὸς τῆς ὑγιαίνουσας Ἐκκλησίας, ἀλλὰ γίνεται μία διολίσθησις τῆς Ὁρθοδοξίας πρὸς τήν αἵρεσιν. **Γίνεται ἀπαράδεκτος, ἀνορθόδοξος ἀλληλοπεριχώρησις**, ὅπου ἡ ἀλήθεια δέν ἀφομοιώνει τήν πλάνην καί αἵρεσιν, ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια ὑποχωρεῖ, συμβιβάζεται, προσλαμβάνει στοιχεῖα ἀναληθείας καί νόσου αἰρετικῆς καί μεταποιεῖται ἡ ὑγεία εἰς νόσον, ἡ Ὁρθοδοξία εἰς αἵρεσιν. Ἡ Ὁρθοδοξία νοσεῖ, ὑποτιμᾶται, χρεωκοπεῖ.

Δέν ἐπιτυγχάνει τίποτε ἄλλο ἢ **ψευδένωσις** αὐτή, ἀφοῦ πραγματοποιεῖται **ἔξω ἀπό τήν ἀλήθειαν τῶν Δογμάτων** καί τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Θεωρεῖται μᾶλλον μία **μοιχειακὴ ἔνωσις**, προδοσία τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ὁρθοδοξίας. Δέν ἔχει κανεὶς τό δικαίωμα νά μοιχεύῃ τήν ἀλήθειαν καί μεταβάλλῃ τήν ἀγνήν Παρθένον νύμφην τοῦ Χριστοῦ Ὁρθοδοξίαν εἰς ἀνορθόδοξον μονοφυσιτίζουσαν μοιχαλίδα Ἐκκλησίαν. Δέν εἶναι δυνατόν νά γίνεται λόγος περὶ ταυτίσεως δογματικῆς καί πλήρους κοινωνίας, ἐνῶ οἱ μονοφυσῖται ἀπορρίπτουν καί μέτ' αὐτῶν οἱ ἐνωμένοι Ὁρθόδοξοι τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους Δ', Ε', Σ', Ζ' καί παρενθετικῶς ὁμιλοῦν περὶ «συναριθμήσεως τῶν ἐπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων» (ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ, Ἄριθμ. 498, 30-11-1993, σελ. 3) καί ὅχι περὶ ἀποδοχῆς αὐτῶν ὡς πίστεως καί ζωῆς. Γίνεται μάλιστα λόγος περὶ τυπικῆς καί ὄχι οὐσιαστικῆς ἀνακηρύξεως τῆς οἰκουμενικότητος αὐτῶν ὡς «φυσικὴ συνέπεια τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς πλήρους κοινωνίας» ἢ ὅτι δύναται τοῦτο «νά ἀξιολογηθῇ εἰς τό μέλλον» (ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ, Ἄριθμ. 516, σελ. 15).

### 2. Ὅτι ἡ ὑπογραφή Δηλώσεως ἐνώσεως θεωρεῖ τετελεσμένην τήν ἔνωσιν ἀποδεικνύει ἡ πλήρης ἔνωσις καί μυστηριακὴ διακοινωνία εἰς Ἀντιόχειαν:

Ἡ ὑπογραφή τῆς Κοινῆς Δηλώσεως εἰς Σαμπεζύ 28-9-1990 ἦταν ὑπογραφή πλήρους ἐνώσεως, ταυτίσεως Δόγματος καί Παραδόσεως καί ἔμενε μόνον ὡς ἐμπόδιον ἢ ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων. **Δηλαδή πλήρης καί τετελεσμένη ἔνωσις**. Εἶχαν φθάσει μέ τήν ὑπογραφὴν στό «Ἀμὴν». Τό Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας ἐπροχώρησε καί στό «Ἀμὴν». Μέ Ἐγγραφον Πατριαρχικόν **ἐκήρυξε πλήρη ἔνωσιν καί διακοινωνίαν** καί ἐρρῦθμισεν ὅλα τά σχετικὰ θέματα συμμετοχῆς τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἀντιοχείας καί «τῆς Ὁρθοδόξου

Ἐκκλησίας τῆς Συρίας (=Μονοφυσιτῶν)» εἰς τὰ Ἅγια Μυστήρια καί τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν. Δέν ἔγινε καμμία ἀπόφασις Διορθόδοξος καί ὅμως Ἐνωσις!

Ἀντέδρασαν ἡ Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὁρους μέ Ἐπόμνημα διὰ τὴν ἀπαράδεκτον ψευδένωσιν διὰ τῆς ὑπογραφῆς Κοινῶν Δηλώσεων καί διὰ τὴν πλήρη διακοινωνίαν, διότι «βάσει τῶν προτάσεων αὐτῶν ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας ἐπραγματοποίησε μορφὴν **τινα μυστηριακῆς διακοινωνίας** μέ τοὺς Ἀντιχαλκηδονίους χωρὶς πανορθόδοξον ἀπόφασις» (Ἐπόμνημα πρὸς οἶκουμ. Πατριάρχην σελ. 2).

Ἐπῆρξε γενναία ἡ Ἀντίδρασις τοῦ Ὁρθοδόξου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Διοδώρου Α', ὁ ὁποῖος κατήγγειλεν εὐθαρσῶς τὴν προδοσίαν τῆς Ὁρθοδοξίας μέ τὴν ψευδένωσιν διὰ τῆς ὑπογραφῆς τῶν κοινῶν Δηλώσεων καί ἀπέστειλεν τὴν 22 Σεπτεμβρίου 1992 ἐλεγκτικὴν Ἐπιστολήν εἰς τὸν Οἶκουμ. Πατριάρχην.

Ὁ κατὰ πάντα ἄξιος Πατριάρχης Διόδωρος πιστός εἰς τὴν Παράδοσιν καί τίμιος μέ τὴν Ὁρθοδοξίαν **διέκοψε τὸ διάλογον** μέ τοὺς μονοφυσίτας τὸ 1989 ὡς ἀνωφελεῖ καί ἐπιζήμιον. Διεκήρυξεν ὅτι «οὐ μόνον ἱστορικῶς, ἀλλὰ κυρίως καί πρωτίστως Δογματικῶς, **ὑφίσταται χάσμα μέγα μεταξύ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τῶν Προχαλκηδονίων**, γνωστοῦ ὄντος ὅτι τόσον ἡ Δ' ὅσον καί αἱ ἐπακολουθήσασαι Ε', Σ' καί Ζ', Ἅγιοι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι **κατεδίκασαν τὴν φοβερὰν αἵρεσιν τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ καί ἀνεθεμάτισαν τοὺς αἰρεσιάρχας ὀνομαστικῶς**» (Ἐπιστολή Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Διοδώρου 22-9-1992. Βλέπε τὸ μνημειῶδες κείμενον τῆς Ἐπιστολῆς αὐτῆς εἰς «ΦΙΛΗΜΑΤΑ ΙΟΥΔΑ», Γ' ἔκδοσις: Περιοδικόν «ΑΓ. ΑΓΘΑΓΓΕΛΟΣ» 1993, σελ. 260-261).

Πολλοὶ ἀντέδρασαν διὰ τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ὑπογραφῆς τῆς ταυτίσεως καί ἐνώσεως καί εἰς θεωρίαν καί εἰς πρᾶξιν Ὁρθοδοξίας καί μονοφυσιτισμοῦ μέ τὴν Κοινὴν Δήλωσιν τοῦ 1990. Μόνον ὅσοι συμβιβάζονται μέ τὴν προδοσίαν λέγουσιν ὅτι δῆθεν «ἡ ὑπογραφεῖσα κοινὴ δήλωσις δέν ἀποτελεῖ “Ἐνωτικὸν Κείμενον” καί ὅτι δῆθεν ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ὑπεγράφη ἡ ἔνωσις μέ τοὺς Ἀντιχαλκηδονίους εἶναι ἀσύστατος» (ἐν «ΟΡΘ. ΤΥΠΟΣ», 23-1-1998, σελ. 5).

Ἐλησμόνησαν «τὴν ἄμωμον ἐνότητα τῆς πίστεως» (Ἰγνάτιος Ἀντιοχείας ΒΕΠ. 2, 265). Ἀγνόησαν τὸν Μ. Βασίλειον λέγοντα: **«Ἐνωσις δι' ἃν γένοιτο... ἐν οἷς μηδέν βλάπτομεν τὰς ψυχάς»** (P.G. 32, 525D). Ἐλησμόνησαν ὅτι ἡ ἀθέτησις ὄχι μόνον τῶν Οἶκουμ. Συνόδων, ἀλλὰ καί τῶν θεωρουμένων **«μικρῶν δογμάτων»** εἶναι αἵρεσις καί ἀπιστία, ὅπως λέγει ὁ Ἰω. ὁ Δαμασκηνός **«ὁ γὰρ μή κατὰ τὴν Παράδοσιν τῆς Καθολικῆς (=Ὁρθοδόξου) Ἐκκλησίας πιστευῶν ἄπιστός ἐστιν»** (P.G. 94, 1128A). Ἐλησμόνησαν τὸν Γεννάδιον Κωνσταντινουπόλεως λέγοντα: **«Ἡμεῖς ἴσμεν (=γνωρίζομεν), ὅτι καί μικρόν τι τῆς ὀρθῆς ἐκκλίνοντα πίστεως, ἅπας νόμος αἰρετικόν εἶναι βούλεται»** (P.G. 160, 727C).

Ἡθέλησαν δῆθεν νά καλύψουν, ὄχι μέ ἀγάπην Χριστοῦ, ἡ ὁποία δέν προδίδει τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ μέ ψευδαγάπην, τὴν ψευδορθοδοξίαν τῶν μονοφυσιτῶν καί μετέβαλον τὴν ἀπολογητικὴν εἰς πολιτικὴν καί τὸ ἀσυμβίβαστον μέ τὸ ψεῦδος καί τὴν αἵρεσιν, εἰς διπλωματίαν ποσοτικῆς αὐξήσεως ὁπαδῶν, ὡσάν νά ἦταν ἡ Ὁρθοδοξία κόμμα. Ἐλησμόνησαν τὸν Ἰ. Χρυσόστομον λέγοντα: **«μὴ προτίμα τὴν ὁμόνοιαν τῆς ἀληθείας, ἀλλ' ἴστασο γενναίως ἕως θανάτου... τὴν ἀλήθειαν μηδαμοῦ (ποτέ-πουθενά) προδιδούς»** (P.G. 60, 611).

### **3. Ὅτι εἶναι ἀμετανόητοι αἰρετικοὶ οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι (=Μονοφυσῖται) καί τρόπον τινά ρυμουλκοῦν τὴν Ὁρθοδοξίαν εἰς τὸν μονοφυσιτισμὸν των:**

Ἡ ἐμμονὴ τῶν μονοφυσιτῶν εἰς τὴν αἵρεσιν ἐκφράζεται μέ τοὺς θεολόγους καί Πατριάρχας μονοφυσίτας, οἱ ὁποῖοι ὁμολογοῦν ὅτι μετὰ τὴν ἔνωσιν δέν εἶναι δυνατόν νά γίνεταί λόγος περὶ δύο φύσεων τοῦ Ἰ. Χριστοῦ. Ὁ κόπτης Πατριάρχης Σενούδα Γ' κατὰ τὴν Β' συνέλευσιν μικτῆς

Ἐπιτροπῆς εἰς Anba Bishoy Νιτρίας, 20 Ἰουνίου 1989, ἐδήλωσεν: «Πιστεύομεν ὅτι ὁ Κύριος Θεός καί Σωτήρ Ἰησοῦς Χριστός... Ἦνωσε τήν θεότητα Αὐτοῦ μετά τῆς Ἀνθρωπότητος Αὐτοῦ ἀσυχχῶτως, ἀτρέπτως καί ἀχωρίστως καί δέν ὀμιλοῦμεν περί δύο φύσεων μετά τήν μυστηριώδη ταύτην ἐνότητα τοῦ Κυρίου ἡμῶν... **ἀλλά ὀμιλοῦμεν περί τῆς μιᾶς ἐκείνης φύσεως, ἥτις κατά τήν ἡμετέραν κατανόησιν σημαίνει τήν φύσιν τοῦ σαρκωθέντος Λόγου**» (ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ, Ἀριθμ. 422, 1-7-1989, σελ. 9-10).

Ὁ αὐτός Σενούδα Γ΄ ἐνώπιον τῆς Διορθοδόξου Ἐπιτροπῆς παλαιότερον εἰς Σαμπεζύ ἐδήλωσεν: «Ὡς πρός τάς Οἰκουμενικάς Συνόδους, ἀποδεχόμεθα ἐξ αὐτῶν τάς τρεῖς πρώτας... **Ἄρνουμεθα τήν Σύνοδον τῆς Χαλκηδόνος...** Δύναμαι νά εἶπω τελειῶς ἀνοικτά ὅτι ὅλαι αἱ Ἀνατολικαί Ἐκκλησίαι δέν δύνανται νά ἀποδεχθοῦν τήν Σύνοδον τῆς Χαλκηδόνος... **Ἔχετε ἐπτά Οἰκουμενικάς Συνόδους. Ἐάν σᾶς λείψῃ μία, δέν ἔχετε νά χάσετε πολλά πράγματα**» (Μητροπ. Μύρων Χρυσοστόμου Κωνσταντινίδου, Διάλογος..., Ἐν Περ. «ΘΕΟΛΟΓΙΑ», Ἀθῆναι, 1980 τ. 51 σελ. 229).

Ὡστε πρέπει νά ἀπορρίψωμεν καί ἐμεῖς τάς Οἰκουμ. Συνόδους καί δέν χάνομεν! Ὅμως **«ὅστις ὄλον τόν νόμον τηρήσῃ, παισίη δέ ἐν ἐνί, γέγονε πάντων ἔνοχος»** (Ἰακ. 2, 10). Βεβαιῶνουν διά τῶν δηλώσεών των οἱ μονοφυσῖται ὅτι ἐμμένουν εἰς τήν αἵρεσιν, ὅπως λέγει καί ὁ Μ. Βασίλειος: **«οἱ (=αὐτοί) τό γε ἀληθές οὔτε ἴσασιν (=γνωρίζουν), οὔτε μαθεῖν ἀνέχονται, πρός μέν τούς τήν ἀλήθειαν αὐτοῖς ἐπαγγέλλοντας φιλονεικήσαντες, τήν δέ αἵρεσιν δι' ἑαυτῶν ἐπιβεβαιώσαντες»** (Μ. Βασίλειος P.G. 32, 893).

Καί οὐσίαν δέν μετενόησαν οἱ μονοφυσῖται, δέν ἤλθαν εἰς τό πλοῖον τῆς Ἐκκλησίας, τό ἕνα πλοῖον τῆς Μίας Ἐκκλησίας, ἀλλά τρόπον τινά ρυμουλκοῦν τήν Ὁρθοδοξίαν εἰς τούς ταραχώδεις κόλπους τῆς αἵρέσεως. **Παραμένουν ἐχθροί τῆς Χριστολογίας καί τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.** Διά τοῦτο ἀκούομεν τόν Ἰγνάτιον, τόν θεοφόρον λέγοντα: **«Φεύγετε οὖν τάς αἱρέσεις· τοῦ διαβόλου γάρ ἐφευρέσεις εἰσίν»** (ΒΕΠ. 2, 302). Ὁ Ἐπιφάνιος Κύπρου λέγει ὅτι αἱ αἱρέσεις εἶναι **«δηλητηριώδεις ὄφεις»**. (P.G. 42, 177A). Εἰς τήν Ἐγκύκλιον τῆς ἐν Κων/πόλει Συνόδου 1722 ὑπάρχει ἡ προτροπή: **«...νά φυλάττετε τήν πατροπαράδοτον σας πίστιν καί νά μένετε στερεῶς μέσα εἰς τά ὅρια τῆς Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας... Ὅστις δέ τολμήσει νά ἀθετήσῃ τά δόγματα τῆς Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καί νά παρασαλεύσῃ κανένα ἀπό αὐτά καί νά δεχθῇ κανένα νεωτερισμόν καί ἀπάτην... ἄς γνωρίζῃ... ὅτι ἁμαρτάνει θανάσιμα, ἐπειδή καί εὐγαίνει ἀπό τά ὅρια τῆς εὐσεβείας καί γίνεται ὑπόδικος καί ὑπεύθυνος τῇ αἰωνία κολάσει καί ὡσάν ἀσεβής καί αἰρετικός λογισθήσεται παρά Θεῶ...»** (Ἐν Ἰω. Καρμίρη, Τά Δογματικά καί Συμβ. Μν. τ. 2, 858).

Δέν ὑπάρχει δικαιολογία, ὅτι χάριν ἀγάπης πρέπει νά ἀποδεχθῶμεν ἀμετανοήτους αἰρετικούς καί νά μεταποιήσωμεν τήν Ὁρθοδοξίαν εἰς αἵρεσιν. Ὁ Ἰω. Χρυσόστομος λέγει ὅτι καλόν εἶναι νά ὑπάρχη πρός πάντας φιλία, εἰρήνη, ἀγάπη, ἀλλά **«δέος (=φόβος) μή τις παραφθαρθῇ ὑπό τῆς τῶν αἰρετικῶν ἀγάπης... ἵνα μηδέν νόθον δόγμα τῷ τῆς ἀγάπης προσχήματι παραδέκῃσθε... οὐχ οὕτως ἀγαπᾶτε, ὥστε ὑπό τῆς φιλίας βλάπτεσθε»** (P.G. 62, 191).

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἀντιπροσωπεία εἰς Β΄ Συνέδριον Π.Σ.Ε. εἰς Evanston τό 1954 ἐδήλωσεν: **«Ἐξ ἐπόψεως ὀρθοδόξου ἢ ἐπανένωσις τῆς Χριστιανοσύνης... εἶναι δυνατόν νά ἐπιτευχθῇ μόνον ἐπὶ τῇ βάσει ὀλοκλήρου τῆς δογματικῆς πίστεως τῆς ἀρχαίας ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας, ἄνευ οἰασθήνους προσθαφαιρέσεως ἢ ἀλλοιώσεως»**. (Ἰω. Καρμίρη, Δόγμ. Συμ. Μν. τ. 2, 973).

Ὁ Χ. Ἀνδρουτσος λέγει: **«Οἱ ἑτερόδοξοι, οἱ ἐπὶ μέρους ἀληθείας ἀρνούμενοι, εἶναι ἐξ Ἰησοῦ αἰρετικοί...** (Αἱ βάσεις τῆς Ἐνώσεως Ἐκκλησιῶν, Κων/πολις, 1905 σελ. 16). Ὁ Μ. Βα-

σίλειος ὀνομάζει τούς αίρεικούς «ἐχθρούς τῆς Ἐκκλησίας» καί «ἐχθρούς τῆς ἀληθείας». (ΕΠΕ 2, 14).

Δέν ἐπιτρέπεται νά ἀγαπήσωμεν τήν αίρεσιν καί μισήσωμεν τόν Χριστόν. Θά ἀγαπῶμεν τούς αίρεικούς καί καλῶμεν αὐτούς εἰς μετάνοιαν καί ἀποδοχὴν τῆς Ὁρθοδόξου ἀληθείας, ὅπως λέγει ὁ Ἰω. Χρυσόστομος: «Μισεῖν μὲν, οὐκ ἐκείνους δέ, ἀλλὰ τό δόγμα... τήν διεφθαρμένην γνώμην...» (P.G. 61, 282). Χάριν τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ εἶναι προτιμότερος ὁ πόλεμος, ὅπως λέγει ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος: «Κρείττων (=καλύτερος) γάρ ἐπαινετός πόλεμος εἰρήνης χωριζούσης Θεοῦ». (ΕΠΕ 1, 176). Καλούμεθα λοιπόν νά εἴπωμεν: Εἰρήνη μέ τόν Θεόν, ὄχι ἔχθρα, χάριν ψευδενώσεως μέ τούς μονοφυσίτας.

Ὅποιος λέγει λοιπόν ὅτι οἱ αίρεικοί μονοφυσῖται εἶναι Ὁρθόδοξοι καί ὑπογράφει ταύτισιν Πίστεως καί Παραδόσεως καί ἀποδέχεται πλήρη ἀποκατάστασιν κοινωρίας μυστηριακῆς, ἀσφαλῶς δέν εἶναι Ὁρθόδοξος, γίνεται σύμμορφος τῶν αίρεικῶν καί πίπτει ἐπί τῆς κεφαλῆς του τό ἀνάθεμα τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων κατὰ τῶν αίρεικῶν. Ἄς ἀκούσωμεν τήν φωνήν τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν τοῦ 1848: «Κρατῶμεν τάς ὁμολογίας... ἀποστρεφόμενοι πάντα νεωτερισμόν ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ διαβόλου· ὁ δεχόμενος νεωτερισμόν, κατελέγχει ἐλλήπιῃ τήν κεκρηυγμένην Ὁρθόδοξον πίστιν. Ἄλλ' αὕτη πεπληρωμένη ἤδη ἐσφράγισται... καί ὁ τολμῶν ἢ πρᾶξαι ἢ συμβουλευσαί ἢ διανοηθῆναι τοῦτο, ἤδη ἠρνήθη τήν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἤδη ἐκουσίως καθυπεβλήθη εἰς τό αἰώνιον ἀνάθεμα διά τό βλασφημεῖν εἰς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, ὡς τάχα μή ἀρτίως λαλήσαν ἐν ταῖς Γραφαῖς καί διά τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων» (Ἰω. Καρμίρη, Δογματικά καί Συμβ. Μν. τ. 2, σελ. 922).

## Σ' ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ΠΑΡΕΒΗΣΑΝ ΟΙ ΥΠΟΓΡΑΨΑΝΤΕΣ ΤΗΝ ΕΝΩΣΙΝ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΟΝΟΦΥΣΙΤΑΣ

### 1. Διά τῆς ὑπογραφῆς Κοινωνίας μετά τῶν ἀκοινωνήτων ἀδικεῖται ἡ Ἐκκλησία

Ὅσοι ἀποδέχονται ὅτι οἱ Ἀντικαλκηδόνιοι - μονοφυσῖται εἶναι Ὁρθόδοξοι, ὅτι ἔχουν ὀρθόδοξον Χριστολογία καί ὑπογράφουν κοινήν Δήλωσιν ταύτισεως Ὁρθοδοξίας καί μονοφυσισμοῦ εἰς τό Δόγμα, τήν Παράδοσιν, τήν Λατρείαν, ἀδικοῦν τήν Ὁρθοδοξίαν.

Προδίδουν τήν Ὁρθοδοξίαν ὅσοι νομίζουν ὅτι οἱ μονοφυσῖται ὡς δῆθεν Ὁρθόδοξοι πρέπει νά ἔλθουν εἰς πλήρη κοινωρίαν καί εἰς τά Ἅγια Μυστήρια καί ὅτι μένει μόνον ἡ ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων πρός διακοινωνίαν καί συλλειτουργγα, ὅπως ἔγινε εἰς τό Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας μέ ἔγγραφον τοῦ Πατριάρχου Ἰγνατίου. (Βλέπε, «ΦΙΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ». Γ' ΕΚΔΟΣΙΣ: ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΑΓ. ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΣ» 1993, σελ. 259).

Ἄδικοῦν τήν Ὁρθοδοξίαν, τούς Ὁρθοδόξους, ὅσοι θέλουν νά καταστήσουν κοινωρούς αὐτούς μετά τῶν ἀκοινωνήτων αίρεικῶν μονοφυσιτῶν. Ἀναμιγνύουν ἀλήθειαν καί ψεῦδος, φῶς καί σκότος. Ἄδικοῦν τόν Ὅρον τῆς Δ' Οἰκουμ. Συνόδου, τήν Ὁρθόδοξον Χριστολογία, τήν Ἐκκλησιολογίαν, τόν θεσμόν τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἐφ' ὅσον μετά τῶν ἐνωμένων μετ' αὐτῶν μονοφυσιτῶν ἀπορρίπτουν μάλιστα τάς Οἰκουμενικάς Συνόδους Δ', Ε', Σ', Ζ'.

### 2. Παραβιάζονται οἱ Κανόνες τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας:

Ὁ 45ος τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων λέγει: «Ἐπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος, ἢ Διάκονος αίρεικοῖς συνευξάμενος μόνον, ἀφοριζέσθω, εἰ δέ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς ὡς κληρικοῖς, ἐνεργήσῃατι καθαίρεισθω». Ποιός θά ζητήσῃ εὐθύναν περί συμπροσευχῶν καί συλλειτουργῶν;

Ο 46ος Ἅγιον Ἀποστόλων, ὁ ὁποῖος λέγει: «Ἐπίσκοπον ἢ Πρεσβύτερον αἰρετικῶν, δεξαμένους Βάπτισμα, ἢ θυσίαν, καθαιρεῖσθαι προστάσσομεν, τίς γάρ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαν; ἢ τίς μερίς πιστῶ μετὰ ἀπίστου»; Οἱ μονοφυσῖται εἶναι αἰρετικοί. Πῶς υπεγράφη ἡ πλήρης ταύτισις καί κοινωνία;

Ο 65ος Ἅγιον Ἀποστόλων λέγει: «Εἴ τις κληρικός ἢ λαϊκός εἰσέλθοι εἰς συναγωγὴν Ἰουδαίων ἢ αἰρετικῶν προσεύξασθαι καί καθαιρεῖσθω καί ἀφοριζέσθω».

Ο 68ος τῶν Ἅγιον Ἀποστόλων λέγει: «...Τοὺς παρὰ τῶν τοιούτων (=αἰρετικῶν) βαπτισθέντας ἢ χειροτονθέντας, οὔτε πιστοὺς, οὔτε κληρικούς εἶναι δυνατὸν». Δηλαδή εἰς τοὺς αἰρετικούς δέν ὑπάρχουν Ἅγιον Πνεῦμα καί Μυστήρια. Ποῦ εὗρῃκαν οἱ Μονοφυσῖται τὴν Ἐκκλησίαν καί τὴν Ἀποστολικὴν διαδοχὴν;

Ἐπὶ τῶν πολλῶν Κανόνες καί Οἰκουμενικῶν καί Τοπικῶν Συνόδων, οἱ ὁποῖοι παραβιάζονται μέ τὴν ἔνωσιν μετὰ τῶν μονοφυσιτῶν. Ὁ διάλογος μέ τοὺς μονοφυσίτας χωρὶς ἀντιδιαστολήν τῆς αἵρέσεως ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν καί μάλιστα ἡ ὑπογραφή Κοινῆς Δηλώσεως ταύτισεως ἀποτελεῖ μέγα ἀδίκημα εἰς Ὁρθοδοξίαν.

### **3. Καί οἱ νόμοι τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους παραβιάζονται:**

Ἡ Ὁρθοδοξία προστατεύεται ἀπὸ τό Σύνταγμα. Κατά τό ἄρθρον 3, § 1. «Ἐπικρατοῦσα θρησκεία ἐν Ἑλλάδι εἶναι ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας... **τηροῦσα ἀπαρασαλεύτως τοὺς ἱερούς ἀποστολικούς καί συνοδικούς κανόνες** καί τὰς ἱεράς παραδόσεις». Δέν ἔχει κανεὶς δικαίωμα νά καταπατᾷ τοὺς Κανόνες τῶν Ἅγιον Ἀποστόλων καί τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί μάλιστα πέντε ὀλοκλήρους Οἰκουμενικὰς Συνόδους τὴν Δ', Ε', Σ' καί Ζ' κ.λπ. Δέν ἔχει κανεὶς δικαίωμα καί τὰ Δόγματα νά νοθεύη καί τὰς ἱεράς Παραδόσεις νά ἀλλοιωθῇ ἀποδεχόμενος ὅτι δῆθεν ὑπάρχει ταύτισις Παραδόσεων μέ αἰρετικούς.

Κατά τό ἄρθρον 3 § 3 τοῦ Συντάγματος: «**Τό Κείμενον τῆς Ἁγίας Γραφῆς τηρεῖται ἀναλλοίωτον**». Βεβαίως ἀπαγορεύεται ἡ μὴ αὐθεντικὴ Ὁρθόδοξη μετάφρασις καί ἀλλοίωσις τοῦ κειμένου καί τοῦ περιεχομένου τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Δέν δύναται κανεὶς στηριζόμενος εἰς προσωπικὰς γνώμας νά παρερμηνεύη τὴν Γραφήν καί νά παραπλανᾷ τό Ὁρθόδοξον πλήρωμα καί ἀλλοιωθῇ τὴν Ὁρθόδοξον Παράδοσιν.

## **Ζ. «ΣΤΩΜΕΝ ΚΑΛΩΣ»**

### **1. Νά κρατήσωμεν ἀκεραίαν, ἀναλλοίωτον τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν μας**

Δέν χωρεῖ συμβιβασμός εἰς τὰς τῆς πίστεως. Ἡ ἀλήθεια δέν ἀκρωτηριάζεται. Μέ τὴν Ὁρθοδοξίαν δέν δυνάμεθα νά παίζωμεν οὔτε νά πειραματιζόμεθα μέ ψευδενώσεις χάριν τοῦ μηδενός καί πρὸς μεγίστην ζημίαν. Θά πρέπει νά ὑπάρχη ὑπεύθυνος διάλογος μέ ἐνημέρωσιν κλήρου, μοναχῶν, λαοῦ, ὥστε νά ἀποφεύγῃται ἀτοπήματα. Ἄς ἐνθυμηθῶμεν τὴν προτροπὴν τοῦ Ἄρχιεπ. Ἀθηνῶν Χρυσσοτόμου Β'. «Ἄς σκεφθῇ ὁ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικός Λαός ποῦ ὀδηγεῖται διὰ τῆς νέας ταύτης σατανικῆς θεωρίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ! Καλεῖται νά ἐγκαταλείψῃ δόγματα καί παραδόσεις θεοπνεύστους καί αἰωνοβίους καί νά ἀδιαφορήσῃ διὰ τὰς συνεπείας καί τὰς ἐπιπτώσεις... Ὄδηγεῖται ὁ Ἑλληνικός Ὁρθόδοξος Λαός νά ἀδιαφορήσῃ πρὸς τὴν πίστιν, ἣν ἐκράτησαν οἱ αἰῶνες... αἰῶνες διωγμῶν, αἱμάτων, βασανιστηρίων, ἐπιδρομῶν βαρβάρων... Ἡμεῖς ἀγαπητοὶ «τιμῆς ἠγοράσθημεν καί οὐ γινόμεθα δοῦλοι ἀνθρώπων» (Α' Κόρ. 7, 23)». (Χρυσσοτόμου Β'. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, Τὰ πεπραγμένα, ἀπὸ 15-7-1964 μέχρι 30-9-1965, Ἀθῆναι, 1965, σελ. 111).

«**Στώμεν, λοιπόν, καλῶς**». Προσοχή μήπως ἀδικήσωμεν καί τήν Ὁρθοδοξίαν καί τούς μονοφυσίτας ἀποδεχόμενοι αὐτούς ἀμετανοήτους καί ἀθεραπεύτους. Ὁ Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής ζητᾷ νά χαιρώμεθα μέ τήν ἐπιστροφήν τῶν αἰρετικῶν, ἀλλά νά εἴμεθα σκληροί εἰς τούς ἀμετανοήτους, διότι τότε ἡ ἀνοχή τῆς αἰρέσεως δέν εἶναι ἀγάπη. «Μισανθρωπίαν γάρ ὀρίζομαι ἔγωγε καί ἀγάπης θείας χωρισμόν, τό τῆ πλάνη πειρᾶσθαι, διδόναι ἰσχύν εἰς περισσοτέραν τῶν αὐτῆ προκατειλημμένων φθοράν» (Μάξιμος Ὁμ. P.G. 91, 465 C.D.).

Ἄς προσέξωμεν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τήν Ὁρθοδοξίαν. Εἶναι τό μόνον ἱατρεῖον θεραπείας καί ἐκκλησιοποιήσεως τῶν αἰρετικῶν. Ὁ Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «ἠκέτωσαν (=ἄς ἔλθουν) οἱ πάλοι πλανώμενοι ἐρχέσθωσαν εἰς ἀληθινόν καί ἀκαπήλευτον (=γνήσιον) ἱατρεῖον». (Κυρίλλου Ἀλεξ. P.G. 77, 1105A). Ἱατρεῖον καί φάρμακον θεραπείας ἡ Ὁρθοδοξία, ἐφ' ὅσον διαφυλαχθῆ ἀπό τήν φθοράν μίξεως μέ αἰρέσεις. Λέγει ὁ Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής: «**φυλάξομεν δέ μᾶλλον τό μέγα καί πρῶτον τῆς σωτηρίας ἡμῶν φάρμακον. Τήν καλήν λέγω τῆς πίστεως κληρονομίαν ὁμολογοῦντες ψυχῇ τε καί στόματι μετά παρρησίας ὡς οἱ Πατέρες ἡμᾶς ἐδίδαξαν**». (Μαξίμου Ὁμολ. P.G. 91, 465 D).

## **2. Εὐτυχῶς ἀπερρίφθη ἡ ἔνωσις ὑπό τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μέ εἰδικήν «Εἰσήγησιν» 2-2-1994**

Παραθέτομεν αὐτούσιον τό κείμενον, τό ὁποῖον ὑπογράφει ὁ Σεβ. Μητροπολίτης, ὁ Πατρῶν Νικόδημος, ὡς Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς:

### *ΕΙΣΗΓΗΣΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΙΚΗΣ*

### *ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΔΟΓΜΑΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΝΟΜΟΚΑΝΟΝΙΚΩΝ ΖΗΤΗΜΑΤΩΝ*

Ἀθήνησι τῆ 2α Φεβρουαρίου 1994

Πρός

Τήν Ἀγίαν καί Ἱεράν Σύνοδον

τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἐνταῦθα

Ἡ Συνοδική Ἐπιτροπή ἐπί τῶν Δογματικῶν καί Νομοκανονικῶν Ζητημάτων ἀφορμὴν λαβοῦσα ἐκ τῶν θεμάτων τῶν προκυψάντων ἐκ τῶν δύο «Δηλώσεων» τῶν ἐτῶν 1989 καί 1990 ὑπό τῆς Μεικτῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τῶν Ἀντιχαλκηδονίων Ἐκκλησιῶν, περί τῆς πορείας τοῦ διαλόγου μεταξύ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, εὐσεβάστως ἀναφέρει τῆ Ἱερᾷ Συνόδῳ τά κάτωθι:

Μετά διεξοδικήν συζήτησιν ἡ Ἐπιτροπή διαπιστοῖ ὅτι, ἡ πορεία τοῦ διαλόγου μετά τῶν Ἀντιχαλκηδονίων ἔφθασεν εἰς ἐπίσημον σημεῖον μέ τήν ὑπογραφήν τῆς παρ. 8 τῆς «Κοινῆς Δηλώσεως» τοῦ 1990 ὑπό τῆς Μεικτῆς Ἐπιτροπῆς. Διά τοῦτο ὁμοφώνως εἰσηγεῖται, ὅπως μή σπεῦση νά ἀποδεχθῆ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος τās «**Δηλώσεις**» ταύτας, καί **θεωρεῖ** ὡς ἀπαραίτητους δογματικές **προϋποθέσεις** τῆς ἐνώσεως τῶν Ἀντιχαλκηδονίων μετά τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας τās κάτωθι:

α) τήν ἀποδοχὴν ὑπό τῶν Ἀντιχαλκηδονίων τοῦ ὅρου τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου διαλαμβανοντος τās χριστολογικὰς ἐπισημάνσεις «**ἐν δύο φύσεσι**», καί κατ' ἀκολουθίαν, «**δύο φυσικὰς θελήσεις, ἧτοι θελήματα ἐν αὐτῷ (τῷ Κυρίῳ) καί δύο φυσικὰς ἐνεργείας ἀδιαιρέτως, ἀτρέπτως, ἀμερίστως, ἀσυχύτως**», κατὰ τήν τῶν ἁγίων Πατέρων διδασκαλίαν,

β) τήν ἀναγνώρισιν τῶν Δ', Ε', Σ καί Ζ' Οἰκουμενικῶν Συνόδων ὡς Οἰκουμενικῶν, ὡς καί τήν ἀποδοχὴν τῆς δογματικῆς διδασκαλίας (τῶν «Ὁρων») αὐτῶν, δίχα ἐρμηνευτικῶν δηλώσεων, ὡς περιλαμβάνει ἡ παρ. 8 τῆς «Κοινῆς Δηλώσεως» τοῦ 1990,

γ) τὴν ἀποθάρρυνσιν τῶν «συλλειτουργιῶν» ἢ καὶ ἄλλων «κοινῶν λατρευτικῶν ἐκδηλώσεων», ἐάν καὶ ὅπου αὐταὶ ὑφίστανται, μεταξύ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν.

Ἐν ἐναντία περιπτώσει οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι, ἐφ' ὅσον ἐξακολουθοῦν νὰ ἀρνοῦνται τὸν ὄρον τῆς Δ' ἐν Χαλκηδόνι Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ τὰς Δ', Ε', Σ' καὶ Ζ' Οἰκουμενικὰς Συνόδους, ὡς Οἰκουμενικὰς, παραμένουν (παρὰ τὴν ταυτότητα τῆς πίστεώς των εἰς τὰ ἄλλα -πλὴν τοῦ Χριστολογικοῦ- δόγματα, πρὸς τὴν πίστιν τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας), ἑτερόδοξοι. Δέν θὰ πρέπει ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς Ἀντιχαλκηδониоὺς ἀδελφούς ἡμῶν νὰ παρασύρῃ τοὺς Ὁρθοδόξους εἰς ἀποφάσεις καὶ ἐνεργείας δημιουργούσας συγχύσεις ὡς πρὸς τὴν πίστιν καὶ τὴν λατρευτικὴν ζωὴν.

Ἐλάχιστος ἐν Χριστῷ Ἀδελφός  
Ὁ Πρόεδρος  
† Ὁ Πατρῶν ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

(ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» 1-15.1.95, σελίς 31)

**Κατεδικάσθη** ἡ ὑπογραφή ἐνώσεως μέ τοὺς μονοφυσίτας ἀπὸ τὴν εἰδικὴν ἐπὶ τῶν Δογμάτων καὶ Νομοκανονικῶν ζητημάτων Ἐπιτροπὴν. Ἀναμένομεν καὶ τὴν καταδίκην ἀπὸ τὴν Δ.Ι.Σ. καὶ τὴν Ι.Σ.Ι.Ε., ἀπὸ τὴν ὀλομέλειαν τῶν Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὥστε τὸ ποίμνιον νὰ γνωρίσῃ ὅτι ἔχομεν Ὁρθοδόξους Ἱεράρχας καὶ Ὁρθοδοξίαν.

Οἱ πιστοὶ ἀνψυχοῦν. Μελετοῦν τὰ σχετικὰ ἄρθρα καὶ προβληματίζονται. Διαβάζουν τὰ σχετικὰ **ντοκουμένα** εἰς ἐμπεριστατωμένας μελέτας καὶ ἀγωνιοῦν. Λίαν καταποτιστικά εἶναι τὰ βιβλία τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὅπως: 1. ΕἶΝΑΙ Οἱ ΑΝΤΙΧΑΛΚΗΔΟΝΙΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ; Κείμενα τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, Ἱερά Μονὴ ΟΣΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ, ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ, 1995, Σελίδες 205.

2. ΙΕΡΑ ΚΟΙΝΟΤΗΣ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΑΘΩ. ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΚΑΙ ΑΝΤΙΧΑΛΚΗΔΟΝΙΩΝ, ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ, 1996, σελίδες 112.

Πάντες ἀναμένομεν τὴν **καταδίκην** τοῦ μονοφυσισμοῦ καὶ τὴν διαφύλαξιν τῆς μητρὸς ἡμῶν Ὁρθοδοξίας ἀμιάντου, ἀναλλοιώτου, ἀκεραίας καὶ λαμπρᾶς, ὅπως μᾶς τὴν παρέδωσαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες καὶ αἱ Οἴκουμ. Σύνοδοι.

Εἶναι πλέον καιρὸς νὰ **σέβωνται** ὅσοι κάμουν διαλόγους μέ ἑτεροδόξους τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, τὸν κλῆρον, τὸν λαόν, τὸν μοναχισμόν. Εἶναι καιρὸς νὰ ἀφυπνισθῇ καὶ λειτουργήσῃ ἡ συνείδησις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ νὰ μὴ δέχεται συμβιβασμούς, ψευδενώσεις, προδοσίας, ἀλλοιώσεις τῆς Παραδόσεως.

Μή λησμονῶμεν ὅτι ὁ φρουρὸς τῆς ἀληθείας, τῆς Ὁρθοδοξίας, εἶναι αὐτὸς ὁ λαός, ὁ κλῆρος καὶ οἱ μοναχοί. Πάντες συναποτελοῦμεν τὴν Ὁρθοδοξίαν, ὡς μέλη τοῦ αὐτοῦ σώματος. Ἐὰν ἀκούσωμεν τὴν φωνὴν τῶν Πατριαρχῶν τοῦ 1848: «... Παρ' ἡμῖν οὔτε Πατριάρχαι οὔτε Σύνοδοι ἐδυνήθησάν ποτε εἰσαγαγεῖν νέα, διότι ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς θρησκείας ἐστὶν αὐτὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἥτοι αὐτὸς ὁ λαός, ὅστις ἐθέλει τὸ θρησκεῦμα αὐτοῦ αἰώνως ἀμετάβλητον καὶ ὁμοειδές τῷ τῶν Πατέρων αὐτοῦ». (Ἐν Ἱ. Καρμίρη, Δ.Σ. Μνημεῖα τ. 2, 920).

ΑΘΗΝΑΙ 1998

Ο ΣΥΝΤΑΞΑΣ ΤΟ ΥΠΟΜΝΗΜΑ

ΑΡΧΙΜ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Κ. ΚΑΛΥΒΑΣ  
ΤΑΚΤΙΚΟΣ ΙΕΡΟΚΗΡΥΞ Ι.Μ. ΑΤΤΙΚΗΣ  
Τ.Κ. 15125 ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΝ  
ΤΗΛ.-ΦΑΞ 8020275